

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2809/2020
15.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Јасминке Станојевић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Мишковић, адвокат из ..., против тужене „ОТР banka Srbija“ а.д. Београд, (раније Societe generale Banka Serbia AD Beograd), чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 1111/2019 од 11.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 1111/2019 од 11.02.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 1111/2019 од 11.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 1048/2019 од 13.11.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 2. став 1. тачка 4. Уговора о готовинском кредиту број .., од 26.12.2017. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име стицања без основа, исплати износ од 5.900,00 динара, са законском затезном каматом од 26.12.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима до исплате.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Гж 1111/2019 од 11.02.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Основног суда у Краљеву П 1048/2019 од 13.11.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредабе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиоца, као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у течај и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 5.900,00 динара, са законском затезном каматом од дана вештачења до исплате. Ово због тога што тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у износу који је тужиоцу наплаћен.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда, о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.08.2019. године. Првостепена пресуда донета је 13.11.2019. године. Другостепена пресуда донета је 11.02.2020. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**